

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	4
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	7
Waterwet	11
Bestuursrecht overig	12
AVG	12
Vreemdelingenrecht	14
Asiel	14
Visum	18
Vreemdelingenbewaring	19

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 803

MK ABRS, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4577](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat, nu: de staatssecretaris van Klimaat en Groene Groei (hierna beiden: de staatssecretaris), appellant sub 1.

Verdrag van Aarhus 9 lid 2

Algemene wet bestuursrecht 6:13

Crisis- en herstelwet (Chw) 1.4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

BEVOEGDHEID. CRISIS- EN HERSTELWET. WABO(-milieu). Verlening, uitbreiding en wijziging omgevingsvergunningen winnen aardwarmte. I.c. wordt geoordeeld dat op grond van artikel 1.4 van de Chw het college van gedeputeerde staten van Overijssel geen beroep bij de bestuursrechter kon instellen tegen de besluiten van de staatssecretaris. De rechtbank heeft artikel 1.4 van de Chw ten onrechte buiten toepassing gelaten. Uit artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus volgt niet dat de toegang tot de rechter uitsluitend ziet op toegang tot de bestuursrechter. Ook uit het unierechtelijke beginsel van effectieve rechtsbescherming volgt niet dat toezicht op de naleving van de verplichtingen voortvloeiend uit het Europese recht uitsluitend plaats moet vinden bij de bestuursrechter. Met de toegang tot de burgerlijke rechter is voor het college effectieve rechtsbescherming gewaarborgd. Verwijzing naar arrest EU-HvJ, 14-01-2021, [ECLI:EU:C:2021:7](#) ('Varkens in Nood') en uitspraak ABRS, 14-04-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). De rechtspraak van de Afdeling over de toepassing van artikel 6:13 van de Awb in relatie tot het Verdrag van Aarhus geldt niet voor de toepassing van artikel 1.4 van de Chw.

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo".

JnB 2026, 804

ABRS, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4610](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 1:3, 4:86 lid 1

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv) 556 lid 3

BESLUIT. BESTUURSRECHTELIJKE GELDSCHULD. Vaststellen en verhalen kosten voor meevoeren, opslaan en afvoeren inboedel ontruimde woning. I.c. wordt geoordeeld dat het hier gaat om een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb. De publiekrechtelijke grondslag voor de bij besluit in rekening gebrachte kosten voor het meevoeren en opslaan van de inboedel van een ontruimde woning ligt in artikel 556, derde lid, van het Rv. Verwijzing naar kamerstukken II 2021/22, 36 003, nr. 3, p. 10, onderdeel H. Het kostenverhaal door het college op de executant is een bestuursrechtelijke geldschuld als bedoeld in artikel 4:85 van de Awb. Op grond van artikel 4:86, eerste lid, van de Awb wordt de verplichting tot betaling van een geldsom bij beschikking vastgesteld.

JnB 2026, 805

ABRS, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4573](#)

Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (CSG).

Awb 7:11

PROCESBELANG. Afwijzing herzieningsverzoek eerdere weigering uitkering uit schadefonds. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank ten onrechte geen procesbelang heeft aangenomen en ten onrechte heeft afgezien van een inhoudelijke beoordeling van het beroep. Met het oordeel van de rechtbank dat de nieuwe medische informatie door de Afdeling in de oorspronkelijke procedure al is betrokken, heeft zij niet onderkend dat de rechtbank gevraagd werd een oordeel te geven over de vraag of de beslissing op bezwaar in de heroverwegingsprocedure stand hield. Een beoordeling van de vraag of de besluitvorming in bezwaar goed is verlopen, is een andere dan de vraag die bij de Afdeling voorlag. Van belang hierbij is dat appellant in bezwaar mogelijk nog nader medisch bewijs over had willen leggen.

HEROVERWEGING. Geoordeeld wordt dat de CSG het bezwaar ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard onder verwijzing naar de bij de Afdeling aanhangige procedure over het oorspronkelijke besluit. Ook heeft zij als gevolg daarvan ten onrechte het besluit herroepen zonder een nieuw besluit te nemen. Het enkele feit dat de nieuwe medische informatie in de oorspronkelijke procedure nog betrokken kon worden door de Afdeling, betekent in dit geval niet dat de CSG kon afzien van een inhoudelijke beoordeling van het bezwaar en dat bezwaar niet-ontvankelijk kon verklaren. Verwijzing naar uitspraken ABRs, 02-08-2005, [ECLI:NL:RVS:2005:1](#) (r.o. 2.5.1-2.5.2) en 14-06-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1578](#) (r.o. 6.1-6.2).

Daar komt bij dat op grond van artikel 7:11, tweede lid, van de Awb het bestuursorgaan, voor zover de heroverweging daartoe aanleiding geeft, het bestreden besluit herroept en dat het voor zover nodig in plaats daarvan een nieuw besluit neemt.

JnB 2026, 806

MK Rechtbank Midden-Nederland, 31-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:5111](#)

Awb 8:15

WRAKING. Voorwaardelijk wrakingsverzoek. I.c. wordt verzoeker niet-ontvankelijk verklaard in zijn wrakingsverzoek. Een rechterlijke beslissing kan als zodanig geen grond vormen voor wraking. Dat geldt zowel voor beslissingen in de hoofdzaak als voor daarmee verband houdende beslissingen van andere aard. Een wrakingsverzoek kan daarom niet met succes worden gedaan op de grond dat een door de rechter nog te nemen beslissing een bepaalde inhoud heeft. Een beslissing dat een verzoek zonder zitting wordt afgedaan (als daarvan al sprake is) kan dan ook geen grond zijn voor wraking, ook niet in voorwaardelijke vorm. Verwijzing naar Hoge Raad, 31-01-2020, [ECLI:NL:HR:2020:155](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 807

MK ABRS, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4600](#)

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Awb 5:31, 5:32

HANDHAVING. LAST ONDER BESTUURSDWANG. SPOEDEISENDE BESTUURSDWANG.

Afwijzing verzoek om opgelegde last onder bestuursdwang op schrift te stellen. Omdat appellant i.c. de gelegenheid is geboden de overtreding zelf te beëindigen, is alleen al daarom geen sprake van spoedeisende bestuursdwang als bedoeld in artikel 5:31 van de Awb. De handelwijze van het college heeft wel alle kenmerken van een gewone last onder bestuursdwang. Geoordeeld wordt dat tegen een mondeling opgelegde last onder bestuursdwang, in de omstandigheden als geschetst onder r.o. 5, rechtsbescherming open moet staan bij de bestuursrechter. De bestuursrechter, anders dan de civiele rechter, is bij uitstek aangewezen over een dergelijk bestuursrechtelijk geschil te oordelen. I.c. heeft appellant een beroepsmogelijkheid bij de bestuursrechter gecreëerd door bezwaar in te dienen tegen de weigering de last op schrift te stellen. Uit oogpunt van efficiënte rechtsbescherming wordt echter aanleiding gezien de mondeling opgelegde last, inhoudende om voor 15:00 op 24 december 2021 de steiger te verwijderen, gelijk te stellen met een besluit. Besluit waarbij het college heeft meegedeeld niet te voldoen aan het verzoek van [appellant] om de volgens hem opgelegde last onder bestuursdwang op schrift te stellen. [...]

3. In hoger beroep betoogt [appellant] in de kern dat hij door het handelen van het college is verstoken van rechtsbescherming. Hij voert aan dat dit handelen als een besluit moet worden aangemerkt, dan wel daarmee gelijk moet worden gesteld. [...]

[appellant] betoogt verder dat de rechtbank ten onrechte verwijst naar de civiele rechter omdat de bestuursrechter bij uitstek is aangewezen de rechtmatigheid van de aanwending van een bestuursrechtelijke bevoegdheid te beoordelen. Als het oordeel van de rechtbank wordt gevolgd, betekent dit dat een betrokkene, om rechtsbescherming bij de bestuursrechter te verkrijgen, het willens en wetens moet laten aankomen op de feitelijke bestuursdwang met het risico de daarmee gepaarde kosten te moeten dragen. [...]

4. [...] Deze sanctie bestaat dus uit twee elementen. Een opgelegde last om de overtreding te beëindigen en/of ongedaan te maken en de bevoegdheid voor het bestuursorgaan om dit zelf te doen als de overtreder dit niet tijdig doet. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is dus niet doorslaggevend of het bestuursorgaan al dan niet daadwerkelijk is overgegaan tot toepassing van de bestuursdwang. De bedoeling van een gewone last onder bestuursdwang is namelijk primair om de overtreder aan te zetten tot het zelf ongedaan maken van de overtreding zodat toepassing van bestuursdwang wordt voorkomen.

Naast de gewone last onder bestuursdwang voorziet de Awb in artikel 5:31 in de mogelijkheid om in spoedeisende gevallen te besluiten bestuursdwang toe te passen zonder voorafgaande last of, indien de situatie zo spoedeisend is dat een besluit niet kan worden afgewacht, terstond bestuursdwang toe te passen. In het laatste geval wordt zo spoedig mogelijk nadien alsnog een besluit bekendgemaakt.

Kenmerkend element van deze vormen van spoedeisende bestuursdwang is dat de overtreder niet eerst zelf de gelegenheid wordt geboden om de overtreding ongedaan te maken.

5. Omdat [appellant] in dit geval de gelegenheid is geboden de overtreding zelf te beëindigen, is alleen al daarom geen sprake van spoedeisende bestuursdwang als bedoeld in artikel 5:31 van de Awb.

De handelwijze van het college heeft wel alle kenmerken van een gewone last onder bestuursdwang. Ingevolge artikel 5:24 van de Awb omschrijft de last de te nemen herstelmaatregelen, vermeldt deze de termijn waarbinnen deze moet worden uitgevoerd en wordt deze bekend gemaakt aan de overtreder. Aan al deze kenmerken is voldaan. Op 22 december 2021 is aan [appellant] als overtreder medegedeeld dat de steiger uiterlijk op 24 december 2021 moest worden verwijderd. Op 24 december 2021 is aan hem medegedeeld dat de steiger uiterlijk op die dag vóór 15:00 uur moest worden verwijderd. [appellant] mocht in dit geval op 24 december 2021 ook begrijpen dat hem een last onder bestuursdwang werd opgelegd en dat niet enkel werd verzocht om een overtreding te beëindigen, juist omdat de toezichthouder op 24 december 2021 werd vergezeld door een steigerbouwer die klaar stond om door feitelijk handelen de last uit te voeren als [appellant] hieraan niet zelf zou voldoen. In die zin verschilt de situatie in deze zaak van die in de zaak waarnaar onder 2 wordt verwezen. In die zaak bevatte de mededeling geen last tot ongedaan maken van de overtreding, maar het aanleveren van een plan van aanpak om 'een aanvang te maken met de vereiste maatregelen'. Evenmin stond een uitvoerder klaar om door feitelijk handelen opvolging te geven aan de mededeling.

De stelling van het college dat er geen sprake kan zijn van een last onder bestuursdwang omdat de toezichthouder niet bevoegd is deze zelfstandig op te leggen volgt de Afdeling niet. Er was geen enkele aanleiding voor [appellant] om te twijfelen aan de bevoegdheid van de toezichthouder om namens de gemeente een last op te leggen. Mocht de toezichthouder onbevoegd hebben gehandeld, dan komt dat niet voor risico van [appellant].

5.1. Op de zitting is toegelicht dat het college bij voorkeur op deze manier te werk gaat en, als een overtreder voldoet aan de last en de overtreding zelf tijdig beëindigt, deze niet op schrift wordt gesteld.

Door de last onder bestuursdwang niet op schrift te stellen, wordt niet voldaan aan één van de vereisten voor het aannemen van een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Omdat een belanghebbende alleen tegen een besluit beroep kan instellen bij de bestuursrechter, zou dit tot gevolg hebben dat geen rechtsbescherming bij de bestuursrechter open staat tegen een op deze wijze mondeling opgelegde last onder bestuursdwang.

De Afdeling is van oordeel dat tegen een mondeling opgelegde last onder bestuursdwang, in de omstandigheden als geschetst onder 5, rechtsbescherming open moet staan bij de bestuursrechter. [appellant] betoogt terecht dat de bestuursrechter, anders dan de civiele rechter, bij uitstek aangewezen is over een dergelijk bestuursrechtelijk geschil te oordelen.

In dit geval heeft [appellant] een beroepsmogelijkheid bij de bestuursrechter gecreëerd door bezwaar in te dienen tegen de weigering de last op schrift te stellen. De Afdeling ziet echter uit oogpunt van efficiënte rechtsbescherming aanleiding de mondeling opgelegde last, inhoudende om voor 15:00 op 24 december 2021 de steiger te verwijderen, gelijk te stellen met een besluit. Het gevolg hiervan is dat het college de inhoudelijke bezwaren van [appellant] tegen de opgelegde last dient te behandelen en daarover een besluit op bezwaar dient te nemen. [appellant] dient in de gelegenheid te worden gesteld deze inhoudelijke bezwaren toe te lichten in een bezwaarprocedure. Het betoog slaagt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 808

Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 30-07-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:6168](#)

college van dijkgraaf en heemraden van het Waterschap Rijn en IJssel.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 3:2, 7:12

Omgevingswet 5.3, 5.30

Waterschapsverordening Waterschap Rijn en IJssel 1.2 lid 1, 2.31 lid 1

OMGEVINGSWET. WATERACTIVITEIT. WATERSCHAPSVERORDENING.

Omgevingsvergunning wateractiviteit. BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS.

I.c. wordt vastgesteld dat de percelen van verzoekers nagenoeg grenzen aan het water. Er zit nog een kleine strook land tussen, dat weliswaar niet hun eigendom is, maar zij hebben vanaf hun percelen uitzicht op het water en het rieteland. De afstand tot het water en de activiteit van vergunninghouder is gering. Dat maakt dat zij gevolgen van enige betekenis ondervinden van de verleende vergunning en daarom zijn aan te merken als belanghebbenden bij de verleende omgevingsvergunning.

RELATIVITEITSVEREISTE. Verzoekers wonen zodanig dicht bij het water dat het belang bij behoud van een goede kwaliteit van hun directe woon- en leefomgeving verweven is met algemeen belang dat de Omgevingswet en – in dit geval – de waterschapsverordening beogen te beschermen. Het relativiteitsvereiste staat dan ook niet aan een inhoudelijk oordeel in de weg.

ZORGVULDIGHEIDS- EN MOTIVERINGSBEGINSEL. Geoordeeld wordt dat het college met de op de zitting gegeven toelichting weliswaar enig inzicht heeft gegeven in de totstandkoming van het bestreden besluit, maar doordat hier geen stukken over zijn overgelegd is de juistheid en de volledigheid hiervan voor zowel de voorzieningenrechter als voor verzoekers niet te beoordelen. Het bestreden besluit is onvoldoende zorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd.

JnB 2025, 809

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 10-07-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:4226](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden (het HDSR).

Omgevingswet

Waterschapsverordening Hoogheemraadschap De Stichtse Rijnlanden 1.16 lid 1 aanhef en onder a

OMGEVINGSWET. WATERACTIVITEIT. WATERSCHAPSVERORDENING. Toestemming

verlagen waterpeil tot niet verder dan 1,40 meter boven N.A.P.. De omgevingsvergunning is naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter niet evident onrechtmatig. Daarbij weegt zij mee dat tussen partijen niet in geschil is dat bij een hogere waterstand dan met de omgevingsvergunning is toegestaan, het perceel van vergunninghouder (deels) onder water komt te staan. De omgevingsvergunning is dus verenigbaar met het belang van het voorkomen en waar nodig het beperken van overstromingen en wateroverlast. Het is aan het

HDSR om bij de behandeling van de bezwaren van verzoekster verder onderzoek te doen naar de relevante feiten en/of het recht en op basis daarvan een heroverweging te maken. De wens van verzoekster om haar perceel zo nat als mogelijk te houden om zo het proces van inklinking zo traag mogelijk te laten verlopen, weegt minder zwaar dan de belangen van vergunninghouder en het HDSR bij de tijdelijke omgevingsvergunning waarmee wateroverlast op het perceel van vergunninghouder wordt voorkomen.

Verzoekster vreest dat deze omgevingsvergunning een opmaat is voor het herhaaldelijk aanvragen van een peilverlaging door vergunninghouder en het structureel vergunnen daarvan door het HDSR, maar daarover kan in deze procedure geen oordeel worden gegeven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 810

MK ABRS, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4569](#)

college van burgemeester en wethouders van Landerd.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.30 lid 1, 2.31 lid 1, 2.33 lid 1 onder d

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv)

WABO-milieu. WIJZIGING JURISPRUDENTIE. Afwijzing intrekkingverzoek en wijziging omgevingsvergunning milieu en bouwen varkenshouderij. I.c. wordt, anders dan in de uitspraak van 19-09-2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX7699](#), geoordeeld dat het college bij de beantwoording van de vraag of er sprake is van ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu, niet kan volstaan met verwijzing naar de omstandigheid dat de geurbelasting blijft binnen de bandbreedte van maximaal 35 Ou/m³ die de Wgv biedt om in een gemeentelijke geurverordening als geurbelastingswaarden op te nemen. Het college zal bij de invulling van zijn beoordelingsruimte de naar voren gebrachte omstandigheden van de situatie ter plaatse moeten betrekken. Deze omstandigheden kunnen er namelijk toe leiden dat een zeer hoge geurbelastingwaarde, maar onder 35 Ou/m³, in dat specifieke geval toch ontoelaatbaar nadelig is. Dit is een afwijking van de eerdere jurisprudentie van de Afdeling. De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat het college het verzoek om intrekking van de omgevingsvergunning heeft mogen afwijzen.

[...] Besluit waarbij verzoek om intrekking afgewezen en is de omgevingsvergunning voor het oprichten van de varkenshouderij gewijzigd. [...]

Intrekken omgevingsvergunning

5. [appellant B] en anderen betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft geconcludeerd dat de omgevingsvergunning niet ingetrokken hoeft te worden, omdat niet vastgesteld kan worden dat er sprake is van een ontoelaatbaar nadelig gevolg voor het milieu, zoals bedoeld in artikel 2.33, eerste lid, onder d, van de Wabo. Volgens hen is het nu nog steeds onduidelijk op basis van welk criterium er sprake is van ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu. Dit is volgens hen rechtsonzeker. [...]

5.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 21 juni 2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:2418](#), onder 8.3), moeten voordat intrekking van een eenmaal verleende en onherroepelijke omgevingsvergunning mogelijk is, de door die vergunning toegestane milieugevolgen zo ernstig zijn dat zij niet alleen als ongewenst, maar zonder meer als ontoelaatbaar

nadelig kunnen worden aangemerkt. Het college heeft beoordelingsruimte bij de beantwoording van de vraag of zich ontoelaatbaar nadelige gevolgen voordoen. Die ruimte wordt onder meer begrensd door wat uit de meest recente algemeen aanvaarde milieutechnische inzichten voortvloeit. De Afdeling verwijst ter vergelijking naar haar uitspraken van 20 april 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BQ1906](#), 19 september 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX7699](#), en 15 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:108](#).

5.4. De Afdeling is, anders dan in de uitspraak van 19 september 2012, van oordeel dat het college bij de beantwoording van de vraag of er sprake is van ontoelaatbaar nadelige gevolgen voor het milieu, niet kan volstaan met verwijzing naar de omstandigheid dat de geurbelasting blijft binnen de bandbreedte van maximaal 35 Ou/m³ die de Wgv biedt om in een gemeentelijke geurverordening als geurbelastingswaarden op te nemen. Het college zal bij de invulling van zijn beoordelingsruimte de naar voren gebrachte omstandigheden van de situatie ter plaatse moeten betrekken. Deze omstandigheden kunnen er namelijk toe leiden dat een zeer hoge geurbelastingwaarde, maar onder 35 Ou/m³, in dat specifieke geval toch ontoelaatbaar nadelig is. Dit is een afwijking van de eerdere jurisprudentie van de Afdeling.

5.5. De rechtbank heeft dus in haar tussenuitspraak terecht overwogen dat het op de weg van het college had gelegen om de omstandigheden van het geval te betrekken in zijn beoordeling. Hierbij is relevant dat de gemeenteraad in de Verordening geurhinder en veehouderij gemeente Landerd (de gemeentelijke geurverordening) voor dit deel van de gemeente gekozen heeft voor een maximaal aanvaardbare geurbelastingwaarde van 9 Ou/m³. Dat is een indicatie dat de raad op milieuhygiënische gronden in dit deel van de gemeente een veel lagere geurbelastingswaarde maximaal aanvaardbaar vindt dan de volgens de Wgv hoogst mogelijke waarde van 35 Ou/m³. Bij het bepalen van zijn standpunt wanneer een geurbelasting een ontoelaatbaar nadelig gevolg voor het milieu is, moet het college dus die maximale waarde uit de gemeentelijke geurverordening betrekken en zo mogelijk ook de redenen en de uitkomsten van eventueel uitgevoerd onderzoek, die de raad ertoe hebben gebracht om tot die waarde te komen. De Afdeling voegt daaraan toe dat die maximale waarde in de gemeentelijke geurverordening zeker niet gelijk is aan de grens van 'zonder meer ontoelaatbaar nadelig'. Die laatste zal vanuit het oogpunt van wetssystematiek van de Wabo (vrijwel) altijd hoger zijn. Verder overweegt de Afdeling dat bij een voorgrondgeurbelasting van 25 Ou/m³ bij woningen een sterke indicatie aanwezig is dat de geurhinder een directe impact heeft op de persoonlijke levenssfeer zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De Afdeling wijst in dit verband ook op het arrest van het gerechtshof Den Haag van 25 maart 2025.

Verder heeft de rechtbank in de einduitspraak in 5.3 overwogen dat het college in het herstelbesluit heeft gekeken naar de mate van overschrijding, het aantal geurgevoelige objecten waar de geurnorm uit de gemeentelijke geurverordening wordt overschreden en de achtergrondbelasting in het gebied. De rechtbank heeft geoordeeld dat niet inzichtelijk is geworden waarom het college de zeer hoge geurbelasting die optreedt ter plaatse van woningen in de buurt van de varkenshouderij niet beschouwt als een ontoelaatbaar nadelig milieugevolg. De enkele omstandigheid dat het gaat om een cluster van woningen en dat de woningen maar beperkt deel uitmaken van het totaal aantal woningen in de omgeving van de inrichting, maakt de geurbelasting voor de bewoners van die woningen niet minder ontoelaatbaar nadelig, zo heeft de rechtbank geoordeeld. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de motivering van het herstelbesluit op dit punt tekortschiet.

Vanzelfsprekend speelt op zich een rol hoeveel objecten een bepaalde geurbelasting ondervinden, maar het college moet ook bij een klein aantal objecten motiveren waarom deze situatie al of niet kan voortbestaan.

De rechtbank heeft echter geen gevolg verbonden aan deze conclusie. De rechtbank heeft hiervoor aanknopingspunten gezien in de nota van toelichting op de wijziging van de Rgv. Hierin is vermeld dat in het onderzoek van de WUR een aantal mogelijke oorzaken van de lagere geurverwijdering door de luchtwassystemen wordt aangewezen, zoals het ontwerp van de luchtwassystemen, niet uitgevoerd onderhoud en onvoldoende procesbewaking en -sturing. Maar het is op dit moment niet duidelijk of en in hoeverre deze mogelijke oorzaken bijdragen aan de verlaagde geurrendementen, zo volgt uit de nota van toelichting. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat het college bij de beoordeling heeft mogen betrekken dat een kans bestaat dat een goed functionerende combiluchtwasser een hoger rendement behaalt. Dit betekent dat het college op het moment waarop het het herstelbesluit nam, ervoor mocht kiezen om de vergunning nog niet in te trekken. De Afdeling wijst er daarbij ook op dat artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo bepaalt dat de omgevingsvergunning pas wordt ingetrokken wanneer toepassing van artikel 2.31 redelijkerwijs geen oplossing biedt. Op het moment dat het college het herstelbesluit nam, kon nog niet gezegd worden dat het niet mogelijk was om door wijziging van de omgevingsvergunning op grond van artikel 2.31 van de Wabo een mogelijk ontoelaatbaar nadelig gevolg voor het milieu te voorkomen. De rechtbank heeft daarom terecht geconcludeerd dat het college het verzoek om intrekking van de omgevingsvergunning heeft mogen afwijzen. De betogen slagen niet. [...]

JnB 2026, 811

MK ABRS, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4577](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat, nu: de staatssecretaris van Klimaat en Groene Groei (hierna beiden: de staatssecretaris), appellant sub 1.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Verdrag van Aarhus 9 lid 2

Algemene wet bestuursrecht 6:13

Crisis- en herstelwet (Chw) 1.4

WABO(-milieu). CRISIS- EN HERSTELWET. BEVOEGDHEID. Verlening, uitbreiding en wijziging omgevingsvergunningen winnen aardwarmte. I.c. wordt geoordeeld dat op grond van artikel 1.4 van de Chw het college van gedeputeerde staten van Overijssel geen beroep bij de bestuursrechter kon instellen tegen de besluiten van de staatssecretaris. De rechtbank heeft artikel 1.4 van de Chw ten onrechte buiten toepassing gelaten. Uit artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus volgt niet dat de toegang tot de rechter uitsluitend ziet op toegang tot de bestuursrechter. Ook uit het unierechtelijke beginsel van effectieve rechtsbescherming volgt niet dat toezicht op de naleving van de verplichtingen voortvloeiend uit het Europese recht uitsluitend plaats moet vinden bij de bestuursrechter. Met de toegang tot de burgerlijke rechter is voor het college effectieve rechtsbescherming gewaarborgd. Verwijzing naar arrest EU-HvJ, 14-01-2021, [ECLI:EU:C:2021:7](#) ('Varkens in Nood') en uitspraak ABRS, 14-04-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#). De rechtspraak van de Afdeling over de toepassing van artikel 6:13 van de Awb in relatie tot het Verdrag van Aarhus geldt niet voor de toepassing van artikel 1.4 van de Chw.

[...] 2. De staatssecretaris heeft bij besluit van 24 juli 2018 aan Hoogweg Aardwarmte een omgevingsvergunning verleend voor het oprichten en in werking hebben van een inrichting of mijnbouwwerk ten behoeve van het winnen van aardwarmte. [...]

Bij besluit van 21 april 2021 heeft de staatssecretaris Hoogweg Aardwarmte een omgevingsvergunning verleend voor het uitbreiden van het bestaande mijnbouwwerk door middel van het boren van zeven nieuwe putten en het uitbreiden van de capaciteit van de technische installaties in het bestaande bedrijfsgebouw.

Bij besluit van 31 mei 2021 heeft de staatssecretaris een omgevingsvergunning verleend waarmee de oprichtingsvergunning van 24 juli 2018 is gewijzigd. [...]

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de staatssecretaris de omgevingsvergunningen ten onrechte heeft verleend.

Mogelijkheid tot instellen beroep

4. Hoogweg Aardwarmte betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat artikel 1.4 van de Chw buiten toepassing moet worden gelaten en het college bevoegd was beroep in te stellen tegen de besluiten van de staatssecretaris van 24 juli 2018, 21 april 2021 en 31 mei 2021. [...]

4.1. De rechtbank heeft geoordeeld dat het volledig uitsluiten van de toegang van het college tot de bestuursrechter in strijd is met artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus en dat om die reden artikel 1.4 van de Chw buiten toepassing moet worden gelaten. Naar het oordeel van de Afdeling is de rechtbank ten onrechte tot dit oordeel gekomen. De Afdeling overweegt daartoe als volgt.

Artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus regelt voor leden van het betrokken publiek de toegang tot de rechter met betrekking tot besluiten die vallen onder de bepalingen van artikel 6 van het Verdrag van Aarhus (Aarhus-besluiten). Uit artikel 9, tweede lid, van het Verdrag van Aarhus volgt niet dat de toegang tot de rechter uitsluitend ziet op toegang tot de bestuursrechter. Weliswaar worden "bestuursprocesrecht", "een herzieningsprocedure voor een bestuursrechtelijke instantie" en "het uitputten van de bestuursrechtelijke beroepsgang" in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder b, genoemd, maar daaraan kan niet worden ontleend dat uitsluitend de bestuursrechter Aarhus-besluiten mag toetsen. De bestuursrechtelijke instantie wordt daarin alleen aangehaald als een mogelijke instantie voor het beslissen in een herzieningsprocedure als bedoeld in dat artikel. Over de bestuursrechtelijke beroepsgang is in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder b, alleen bepaald dat de bepalingen van dit tweede lid de eis van het uitputten van de bestuursrechtelijke beroepsgrond alvorens over te gaan tot rechterlijke herzieningsprocedures onverlet laten, wanneer die eis bestaat naar nationaal recht. Het artikel bepaalt weliswaar dat elke partij toegang tot een rechterlijke instantie moet waarborgen, maar laat de invulling daarvan verder aan de autonomie van de verdragspartij of lidstaat door "rechterlijke instantie" niet nader te specificeren.

Ook uit het unierechtelijke beginsel van effectieve rechtsbescherming volgt niet dat toezicht op de naleving van de verplichtingen voortvloeiend uit het Europese recht uitsluitend plaats moet vinden bij de bestuursrechter. Met de toegang tot de burgerlijke rechter is voor het college naar het oordeel van de Afdeling effectieve rechtsbescherming gewaarborgd; vergelijk voor dit laatste de uitspraak van de Afdeling van 7 december 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BU7093](#), onder 2.6.1.

4.2. Het Varkens in Nood-arrest [Red.: arrest EU-HvJ, 14-01-2021, [ECLI:EU:C:2021:7](#)] en de daarop volgende uitspraak van de Afdeling van 14 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:786](#), leiden niet tot een ander oordeel. Daarvoor is van belang dat de beperking van het beroepsrecht op grond van artikel 6:13 van de Awb die daarin aan de orde komt, moet worden onderscheiden van het procedeerverbod van artikel 1.4 van de Chw in relatie tot het Verdrag van Aarhus. De vraag of het beroepsrecht van decentrale overheden tegen bepaalde besluiten van de centrale overheid kan worden uitgesloten is namelijk een andere vraag dan of aan het betrokken publiek in zijn geheel artikel 6:13 van de Awb kan worden tegengeworpen. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, betekent het voorgaande dat de rechtspraak van de Afdeling over de toepassing van artikel 6:13 van de Awb in relatie tot het

Verdrag van Aarhus niet geldt voor de toepassing van artikel 1.4 van de Chw. In dit verband merkt de Afdeling nog op dat haar uitspraak van 27 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2390](#), waar de rechtbank naar heeft verwezen, ging over de toepassing van artikel 6:13 van de Awb. Het oordeel in die uitspraak, onder 6.3, geldt dus niet voor de toepassing van artikel 1.4 van de Chw.

Volgens de Afdeling bestaat er, gelet op de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 6 oktober 1982, Cilfit, ECLI:EU:C:1982:335, punten 13 en 14 en 16, en 6 oktober 2021, Consorzio Italian Management, ECLI:EU:C:2021:799, punt 36, en 24 maart 2026, Remling, ECLI:EU:C:2026:243, punt 36 geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, omdat mede gelet op de rechtspraak van het Hof redelijkerwijs geen twijfel kan bestaan over de wijze waarop de opgeworpen vraag moet worden beantwoord.

Gelet op wat hiervoor is overwogen, heeft de rechtbank artikel 1.4 van de Chw ten onrechte buiten toepassing gelaten. Op grond van dat artikel kon het college geen beroep bij de bestuursrechter instellen tegen de besluiten van de staatssecretaris. De rechtbank had de beroepen van het college daarom niet inhoudelijk mogen beoordelen. De rechtbank had die beroepen niet-ontvankelijk moeten verklaren.

Het betoog slaagt. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Den Haag, 13-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:20005](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Noord-Nederland, 24-07-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:3171](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 812

ABRS, 29-07-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4415](#)

college van burgemeester en wethouders van Tilburg, appellant.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)

Wet open overheid (Woo) 5.5

Wet basisregistratie personen (Wet brp)

AVG. Inzage dossier adresonderzoek brp. I.c. heeft de rechtbank het verzoek van [wederpartij] ten onrechte aangemerkt als een AVG-verzoek. Uit de bewoordingen van het verzoek blijkt dat zij heeft verzocht om verstrekking van documenten die op haar betrekking hebben. Het gaat haar namelijk om het verkrijgen van documenten waarin informatie staat over het adresonderzoek dat heeft plaatsgevonden in het kader van haar uitschrijving uit de brp. Dit betekent dat het college het verzoek had moeten aanmerken als een verzoek in de zin van artikel 5.5 van de Woo. Verwijzing naar uitspraak ABRs, 20-08-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:4001](#). Weliswaar staat in het verzoek van [wederpartij] dat het geen Woo-verzoek is, maar het gaat het om de bewoordingen van het verzoek en niet om de door betrokkene gegeven duiding van het verzoek.

JnB 2026, 813

MK ABRs, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4575](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

AVG. Toewijzing inzageverzoek persoonsgegevens. I.c. slaagt het betoog van appellante niet dat zij ten onrechte niet alle informatie heeft gekregen over haar registratie in de Fraude Signalerings Voorziening (FSV). Niet is gebleken dat de minister de AVG onjuist heeft toegepast. De minister heeft een overzicht verstrekt van alle persoonsgegevens van appellante die in de FSV werden verwerkt en met welk doel deze werden verwerkt. Er zijn ook geen concrete aanwijzingen dat de persoonsgegevens zijn gedeeld met andere organisaties. In algemene zin wordt opgemerkt dat de minister er op de zitting op heeft gewezen dat de gegevens uit de FSV nog niet verwijderd mogen worden omdat deze nodig zijn voor onderzoek en het afhandelen van schadeclaims. Verder heeft de minister gezegd dat de gegevens slechts voor een zeer beperkte groep medewerkers toegankelijk zijn en verder geen rol mogen spelen bij door de Belastingdienst uit te voeren taken.

JnB 2026, 814

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-07-2026,

[ECLI:NL:RBZWB:2026:6783](#)

dagelijks bestuur van de Omgevingsdienst Midden- en West-Brabant.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 17 lid 1 aanhef en onder b, lid 3 aanhef en onder e

AVG. Afwijzing verzoek om wissing persoonsgegevens. I.c. wordt geoordeeld dat verzoeker op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder b, van de AVG geen recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens. De Omgevingsdienst stelt dat de stukken noodzakelijk zijn voor de behartiging van haar belangen in een civiele procedure. Het is aan de kantonrechter om te beoordelen of de stukken relevant zijn voor de civiele procedure. Daarom weegt het belang van verzoeker niet zwaarder dan het belang van de Omgevingsdienst. Dit betekent dat er een rechtsgrond voor de verwerking van verzoekers persoonsgegevens bestaat.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat als verzoeker al gevolgd zou moeten worden in de stelling dat hij recht heeft op wissing van zijn persoonsgegevens, de uitzondering van artikel 17, derde lid, aanhef en onder e, van de AVG dan van toepassing is. Dit is hier aan de orde, omdat de Omgevingsdienst de stukken noodzakelijk acht ter onderbouwing van haar standpunt in de civiele procedure.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 815

MK ABRS, 05-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4563](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Venezuela. Vrees voor de autoriteiten en de colectivos vanwege deelname aan een protestmars. Door de minister te volgen in het standpunt dat appellant geen prominent politiek opposant is, zonder daarbij in te gaan op de problemen die appellant in het verleden al heeft ondervonden, heeft de rechtbank haar oordeel over de gestelde vrees bij terugkeer niet deugdelijk gemotiveerd. Daarnaast heeft de rechtbank argumenten die appellant in beroep heeft aangevoerd niet kenbaar betrokken in haar oordeel. Zo heeft appellant tijdens het nader gehoor toegelicht dat zij mogelijk legaal kon uitreizen en dat haar een paspoort is verleend. Bovendien heeft appellant betoogd dat de rol van de colectivos en de bedreigingen richting haar ouders onvoldoende zijn betrokken bij de beoordeling van de vrees voor vervolging.

2. In de enige grief betoogt appellant terecht dat de rechtbank haar oordeel over het standpunt van de minister over de gestelde vrees bij terugkeer ondeugdelijk heeft gemotiveerd. Dat zal de Afdeling hierna toelichten.

2.1. Allereerst wijst appellant er terecht op dat het, juist gelet op de informatie van VWN, onduidelijk is waarom de rechtbank de minister volgt in het standpunt dat van belang is dat appellant geen prominent politiek opposant is. De Afdeling constateert namelijk dat uit de informatie van VWN volgt dat ook minder prominente politieke opposanten kunnen worden vervolgd en dat de willekeur groot is. Voor zover de minister er in de schriftelijke inlichtingen op wijst dat uit de informatie van VWN ook volgt dat leiders en organisatoren van oppositiepartijen nog steeds het grootste risico lopen op vervolging, is dat juist. Appellant erkent zelf ook dat zij slechts een arts was die tegen het regime was. Zij wijst er echter terecht op dat haar protest wel tot concrete problemen heeft geleid met de lokale gemeenschapsraad en vermoedelijk met de colectivos, waaronder een fysieke aanval. Dit is relevante informatie voor de vraag of appellant bij terugkeer een gegronde vrees heeft voor vervolging. Door de minister te volgen in het standpunt dat appellant geen prominent politiek opposant is, zonder daarbij in te gaan op de problemen die appellant in het verleden al heeft ondervonden, heeft de rechtbank haar oordeel over de gestelde vrees bij terugkeer niet deugdelijk gemotiveerd.

2.2. Ten tweede wijst appellant erop dat zij in beroep argumenten heeft aangevoerd die de rechtbank niet kenbaar heeft betrokken in haar oordeel. Appellant heeft in beroep namelijk naar voren gebracht dat zij in het nader gehoor uitleg heeft gegeven over de mogelijkheid dat zij legaal kon uitreizen. Zij heeft verklaard dat zij zich voorstelt dat de migratiecontrole niet zo effectief was en zij wees daarbij op het feit dat zij geen belangrijke politica was, maar een arts die tegen het regime was.

2.2.1. Weliswaar heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister voor zijn standpunt over de gestelde vrees bij terugkeer het relevant mocht vinden dat appellant na ondervraging op het vliegveld door mocht reizen, maar daarmee is de rechtbank niet gemotiveerd ingegaan op deze beroepsgrond. Dit terwijl niet zonder meer duidelijk is dat de nationale instanties ten tijde van de uitreis van

appellant ook op de hoogte waren van haar lokale problemen. Anders dan de minister in de schriftelijke inlichtingen stelt, is de uitspraak van de Afdeling van 22 maart 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1054](#), wel van belang in dit verband. Onder 6.5 van die uitspraak heeft de Afdeling namelijk overwogen dat uit openbare landeninformatie over Venezuela niet volgt dat personen met problemen met een lokale colectivo altijd op een centrale lijst staan. De rechtbank is dan ook ten onrechte niet ingegaan op de beroepsgrond hierover.

2.2.2. Appellant heeft in beroep ook naar voren gebracht dat zij in het nader gehoor uitleg heeft gegeven over de mogelijkheid dat aan haar een paspoort is verleend. Ook hier is de rechtbank ten onrechte niet gemotiveerd op ingegaan. Weliswaar heeft de rechtbank overwogen dat uit het feit dat zij een paspoort heeft gekregen, niet volgt dat de autoriteiten haar zagen als een politiek opposant, maar daarmee reageert de rechtbank niet op de door appellant aangehaalde verklaring uit het nader gehoor dat zij haar paspoort al had gekregen op 30 maart 2023. Dat was immers voordat zij op 2 mei 2023 formeel werd ontslagen wegens het aanzetten tot haat en terrorisme. De minister wijst er in de schriftelijke inlichtingen nog op dat de organisatie SAIME, waar appellant haar paspoort heeft aangevraagd, lijsten beheert van personen die worden gezocht en dat er op het moment van afgifte van het paspoort al wel een vertegenwoordiger van de lokale gemeenschapsraad op haar werk langs was geweest. Maar hieruit volgt niet zonder meer dat SAIME op het moment van de afgifte van het paspoort ook al op de hoogte was van dat bezoek op haar werk. De rechtbank is dan ook ten onrechte niet ingegaan op de beroepsgrond hierover.

2.2.3. Tot slot heeft appellant in beroep betoogd dat de rol van de colectivos en de bedreigingen aan het adres van haar ouders onderbelicht is gebleven in de beoordeling van de gestelde vrees voor vervolging. De rechtbank heeft in dit verband overwogen dat de colectivos of andere groeperingen niet bij appellant thuis of bij haar ouders langs zijn geweest om haar lastig te vallen of om andere vormen van intimidatie of geweld te gebruiken. Maar ook dit oordeel heeft de rechtbank onvoldoende gemotiveerd. De minister heeft immers erkend dat de ouders van appellant na haar vertrek nog twee keer bezoek hebben gekregen van de lokale autoriteiten waarbij zij vroegen naar appellant. Dat de autoriteiten bij deze bezoeken geen geweld hebben gebruikt, betekent niet dat er aan deze omstandigheid geen waarde kan worden gehecht. Dit geeft op zijn minst een indicatie dat appellant na haar vertrek nog in het vizier was bij deze autoriteiten.

2.3. De enige grief slaagt.

JnB 2026, 816

MK ABRS, 04-08-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:4518](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. Omdat betrokkene ten tijde van zijn asielaanvraag heeft gesteld dat hij minderjarig is en de minister daarover twijfelt, moet de minister daarom uitgaan van het vermoeden van minderjarigheid van betrokkene. Het was vervolgens aan de minister om dat vermoeden te ontzenuwen. De minister moet alle feiten en omstandigheden meewegen bij het beoordelen van de leeftijd van een vreemdeling die stelt minderjarig te zijn. De minister zal steeds zorgvuldig moeten onderzoeken en deugdelijk moeten motiveren welk gewicht hij aan een bepaalde registratie toekent en waarom. Dat heeft de minister in dit geval niet gedaan. De rechtbank heeft terecht gewezen op het tijdsverloop als argument om de leeftijd vast te stellen op [geboortedatum] 2005. De Afdeling begrijpt de rechtbank daarbij zo dat zij de overtuiging heeft dat de minister niet tot een andere conclusie zou zijn gekomen wanneer hij

een nieuw besluit neemt. Zij heeft daarom mogen bepalen dat de minister bij het nemen van dat nieuwe besluit moet uitgaan van de opgegeven geboortedatum.

Toetsingskader

3.1. De minister wijst er terecht op dat uit de uitspraak van 9 oktober 2024, onder 7.1, volgt dat het in beginsel aan een vreemdeling is om zijn identiteit, waaronder zijn geboortedatum, aannemelijk te maken. Het is niet aan de minister om te bewijzen dat betrokkene meerderjarig is. Dit laat onverlet dat de minister, omdat asielzoekers zich vaker dan andere vreemdelingen in een moeilijke bewijsspositie bevinden, vreemdelingen op grond van de samenwerkingsplicht bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn in de bewijslast moet tegemoetkomen. Uit de uitspraak van 9 oktober 2024, onder 7.2, volgt daarom dat de minister moet uitgaan van het vermoeden dat een vreemdeling minderjarig is, als een vreemdeling dat stelt en daarover twijfel bestaat. Omdat betrokkene ten tijde van zijn asielaanvraag heeft gesteld dat hij minderjarig is en de minister daarover twijfelt, moet de minister daarom uitgaan van het vermoeden van minderjarigheid van betrokkene. Het was vervolgens aan de minister om dat vermoeden te ontzenuwen. Verder volgt uit de uitspraak van 9 oktober 2024, onder 7.3, dat de minister alle feiten en omstandigheden moet meewegen bij het beoordelen van de leeftijd van een vreemdeling die stelt minderjarig te zijn. De minister zal steeds zorgvuldig moeten onderzoeken en deugdelijk moeten motiveren welk gewicht hij aan een bepaalde registratie toekent en waarom. De Afdeling is van oordeel dat de minister dat in dit geval niet heeft gedaan en legt dat hierna uit.

Verklaringen

3.2. De rechtbank heeft terecht overwogen dat betrokkene tijdens de gehoren in Nederland niet tegenstrijdig heeft verklaard over zijn geboortedatum. Het standpunt van de minister dat betrokkene hierover wel tegenstrijdig heeft verklaard, omdat hij acht jaar naar school zou zijn geweest en dat voor het laatst in 2017 in plaats van in 2020 moet zijn geweest, als betrokkene geboren is op [geboortedatum] 2005, volgt de Afdeling niet. Betrokkene heeft namelijk in het aanmeldgehoor verklaard dat hij vanaf zijn zevende of achtste naar school is gegaan. Als betrokkene geboren is op [geboortedatum] 2005, dan zou hij tot 2020 of 2021 naar school zijn gegaan en niet tot 2017 zoals de minister stelt. Dat komt overeen met de verklaring dat hij, ten tijde van het aanmeldgehoor op 1 februari 2021, tot het jaar daarvoor naar school is geweest toen de coronapandemie uitbrak. De minister wijst er verder op dat betrokkene ook tegenstrijdig heeft verklaard over de reden waarom hij is gestopt met school, maar licht niet toe waarom de verklaringen van betrokkene over zijn leeftijd om die reden niet geloofwaardig zijn. De Afdeling ziet daarom net als de rechtbank in de verklaringen van betrokkene over zijn gestelde leeftijd geen tegenstrijdigheden. Het betoog van de minister slaagt niet.

Overgelegde taskera

3.3. De Koninklijke Marechaussee heeft in een proces-verbaal van 30 maart 2021 vastgesteld dat de door betrokkene overgelegde taskera vals is. Betrokkene heeft vervolgens ten tijde van de Dublinprocedure de Afghaanse ambassade verzocht om verificatie van zijn identiteit en de toen door de Afghaanse ambassade afgegeven verklaring van identiteit van 26 mei 2021 aan de minister overgelegd. De voorzieningenrechter van de rechtbank in de Dublinprocedure heeft bij uitspraak van 11 juni 2021 betrokkene opgedragen om zich tot de Afghaanse ambassade te wenden om te verifiëren op welke informatie de ambassade de afgegeven verklaring van identiteit heeft gebaseerd. Daar heeft betrokkene gehoor aan gegeven. De Afghaanse ambassade heeft in een verklaring van 1 juli 2021 toegelicht dat zij de verklaring van identiteit heeft gebaseerd op de taskera en verklaringen van betrokkene. Op verzoek van de minister heeft Bureau Documenten een weerwoord opgesteld

naar aanleiding van de verklaring van de ambassade van 1 juli 2021 en de eerder overgelegde taskera onderzocht. In dat weerwoord van 7 juli 2021 staat dat de door betrokkene overgelegde taskera hoogstwaarschijnlijk niet bevoegd is opgemaakt en/of afgegeven. De minister wijst in zijn hogerberoepschrift op deze onderzoeksresultaten van Bureau Documenten.

3.4. Ter onderbouwing van zijn standpunt dat de taskera niet echt is, heeft de minister volstaan met een verwijzing naar de onderzoeksresultaten van de Koninklijke Marechaussee en Bureau Documenten. Uit de uitspraak van 9 oktober 2024, onder 7.3, volgt dat, als aan een leeftijdsregistratie alleen een eigen verklaring van een vreemdeling ten grondslag ligt, de minister moet informeren onder welke omstandigheden de vreemdeling deze verklaring heeft afgelegd. Omdat de minister zich op het standpunt heeft gesteld dat hij de verklaring over waarom betrokkene een andere geboortedatum in Italië heeft opgegeven plausibel vindt, is de verwijzing naar de onderzoeksresultaten van de Koninklijke Marechaussee en Bureau Documenten in dit geval niet voldoende om de gestelde minderjarigheid van betrokkene te ontzenuwen. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, kan betrokkene met de overgelegde taskera weliswaar niet zijn minderjarigheid aannemelijk maken, maar zegt de conclusie van de Koninklijke Marechaussee en Bureau Documenten over de overgelegde taskera ook niet dat betrokkene meerderjarig is. De Afdeling is daarom van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de verwijzing van de minister naar de onderzoeksresultaten van de Koninklijke Marechaussee en Bureau Documenten in dit geval niet voldoende bijdraagt aan het ontzenuwen van de gestelde minderjarigheid van betrokkene.

Leeftijdsschouw

3.5. De minister draagt het betoog over de conclusie van de leeftijdsschouw van de AVIM op zichzelf terecht voor, omdat de leeftijdsschouw alleen een middel is om te beoordelen of twijfel bestaat over de opgegeven leeftijd en om aan de hand daarvan te bepalen of aanleiding bestaat om een leeftijdsonderzoek te verrichten. Zie de uitspraak van de Afdeling van 20 augustus 2025, [ECLI:NL:RVS:2025:3801](#), onder 10.2. Dit leidt echter niet tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Gelet op wat de Afdeling onder 3.2 tot en met 3.4 heeft overwogen, heeft de rechtbank namelijk terecht geoordeeld dat de minister de gestelde minderjarigheid van betrokkene niet heeft ontzenuwd.

Zelf vaststellen van de geboortedatum

4. Het betoog van de minister dat de rechtbank ten onrechte de geboortedatum van betrokkene heeft vastgesteld op [geboortedatum] 2005, slaagt ook niet. Het geschil over de geboortedatum van betrokkene loopt al vanaf 2021. De rechtbank heeft, de hier bestreden uitspraak meegerekend, al twee keer geoordeeld dat de minister niet zonder meer van de in Italië opgegeven meerderjarige leeftijd mag uitgaan. De rechtbank heeft daarom terecht gewezen op het tijdsverloop als argument om de leeftijd vast te stellen op [geboortedatum] 2005. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 maart 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:895](#), onder 3.1. De Afdeling begrijpt de rechtbank daarbij zo dat zij de overtuiging heeft dat de minister niet tot een andere conclusie zou zijn gekomen wanneer hij een nieuw besluit neemt. De rechtbank heeft daarom mogen bepalen dat de minister bij het nemen van dat nieuwe besluit moet uitgaan van de opgegeven geboortedatum.

JnB 2026, 817

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 04-06-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:21749](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. VisualDoc. De rechtbank oordeelt dat de niet-ontvankelijkheidsverklaring van de asielaanvraag in stand kan blijven. De minister mocht het deskundigenbericht van Bureau Documenten aan de besluitvorming ten grondslag leggen. Bij de beoordeling van de door eiser ingebrachte documenten heeft Bureau Documenten slechts beperkt gebruik gemaakt van VisualDoc. De echtheid van de overgelegde documenten is door mensen beoordeeld en niet door VisualDoc. De minister hoefde het gebruik daarom niet te vermelden in het besluit. Beroep ongegrond.

JnB 2026, 818

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 07-08-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:22093](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 28

ASIEL. CaseMatcher. Einduitspraak na tussenuitspraak. Anders dan de minister heeft aangevoerd, oordeelt de rechtbank dat niet kan worden vastgesteld dat het besluit volledig wordt gedragen door de gegeven motivering, nu niet kan worden vastgesteld of CaseMatcher een AI-systeem is. Als gevolg daarvan kan evenmin worden vastgesteld of het vermelden van het gebruik van het algoritme in het besluit noodzakelijk is om het besluit deugdelijk te motiveren. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB 2026, 819

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 29-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:21628](#)
minister van Buitenlandse Zaken.

Visumcode 32

REGULIER. VISUM. Informatie Ondersteunend Beslissen. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de minister de visumaanvraag heeft mogen afwijzen, omdat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voldoende economische en sociale binding is met het land van herkomst (Iran). Daarom bestaat redelijke twijfel over het voornemen van eiseres om het Schengengebied tijdig te verlaten. Verder oordeelt de rechtbank dat het gebruik van het algoritme Informatie Ondersteunend Beslissen in dit geval het besluit niet onrechtmatig maakt. Het is wel in strijd met het motiverings- en transparantiebeginsel dat de minister het gebruik van het algoritme niet in het besluit heeft vermeld. Ook oordeelt de rechtbank dat eiseres ten onrechte niet is gehoord. Het beroep is om die redenen gegrond, maar de rechtbank laat de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 820

Rechtbank Den Haag, 30-07-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:21267](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 6 lid 3

GRENSDETENTIE. Migratiepact. Grensbewakingsbelang. Van een wezenlijke wijziging van de, nationale of Unierechtelijke, regelgeving is in zoverre geen sprake en uit de totstandkomingsgeschiedenis blijkt ook niet dat zo'n wijziging is beoogd. De enkele omstandigheid dat de regelgever ter uitvoering van het Unierecht – net als onder het oude recht – ook andere keuzes had kunnen maken, betekent niet dat de wetgever dat ook had moeten doen. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om, in navolging van zittingsplaats Amsterdam in de door eiser ingeroepen uitspraken, af te wijken van eerdere rechtspraak.

De gronden van (oftewel: de redenen voor) bewaring

Eiser is als asielzoeker, die niet onder de werkingssfeer van de Asiel- en

migratiebeheerverordening³ valt, in bewaring gesteld op grond van artikel 6, derde lid, van de Vw.

Op grond van artikel 6, derde lid van de Vw en artikel 5.5 van het Vb, is bij deze grondslag niet vereist dat er sprake is van een risico op onderduiken of van een ontwijken of belemmeren van de voorbereiding van de uitzetting. De maatregel kan worden opgelegd in het kader van het grensbewakingsbelang.⁴

In de sinds kort geldende Procedureverordening staat, kort gezegd, dat Nederland een asielaanvraag in de grensprocedure kan behandelen.⁵ In de (nieuwe) Opvangrichtlijn staat dat een verzoeker in bewaring mag worden gehouden om in het kader van een grensprocedure een beslissing te nemen over het recht om het grondgebied te betreden.⁶ Hiervoor is ingevolge het Unierecht niet vereist dat sprake is van een risico op onderduiken of van een ontwijken of belemmeren van de voorbereiding van de uitzetting. Zowel onder het oude als het nieuwe recht is sprake van een bevoegdheid en niet van een verplichting tot toepassing van de grensprocedure en - daarmee samenhangend - grensdetentie. In sommige gevallen is die grensprocedure thans overigens wel verplicht⁷, maar dat is in het geval van eiser niet aan de orde.

De Afdeling heeft eerder, voor de inwerkingtreding van de Procedureverordening en de nieuwe Opvangrichtlijn, geoordeeld dat (de thans in artikel 5.6 van het Vb opgenomen) bewaringsgronden bij de in artikel 6, derde lid, van de Vw opgenomen grondslag alleen zijn vereist bij een Dublinclaimant op wiens asielaanvraag nog niet is beslist.⁸ Een risico op onderduiken of ontwijken of belemmeren van de voorbereiding van de uitzetting is dan ook niet vereist. Grensdetentie van een asielzoeker is geoorloofd als verweerder in de grensprocedure beslist of een verzoeker het grondgebied van Nederland mag betreden. Een vrijheidsontnemende maatregel op grond van artikel 6, derde lid, van de Vw 2000 wordt daarmee opgelegd ter bescherming van het grensbewakingsbelang.⁹

Van een wezenlijke wijziging van de, nationale of Unierechtelijke, regelgeving is in zoverre geen sprake en uit de totstandkomingsgeschiedenis blijkt ook niet dat zo'n wijziging is beoogd. De enkele omstandigheid dat de regelgever ter uitvoering van het Unierecht – net als onder het oude recht – ook andere keuzes had kunnen maken, betekent niet dat de wetgever dat ook had moeten doen. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding om, in navolging van zittingsplaats Amsterdam in de door eiser ingeroepen uitspraken, af te wijken van eerdere rechtspraak.

Zie in dit verband de uitspraken van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam van 17-07-2026: [ECLI:NL:RBDHA:2026:19756](#), [ECLI:NL:RBDHA:2026:19757](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2026:19758](#).

[Naar inhoudsopgave](#)